

fra det; men der var omtrent heller ikke en Bestemmelse i det Lovforslag, som ikke søgte at svække det forsikringsmæssige Grundlag i Arbejdsløshedsloven. Der var saa godt som ikke en Bestemmelse deri, hvorved man ikke søgte at udvikle det rene Understøttelsesprincip og at komme tilbage til de Tilstande, som vi havde under Krigen og i Slutningen af Krigen, og som vi arbejdede os væk fra, først gennem Loven af 1921 og endnu mere gennem Loven af 1924, hvor netop Forsikringsprincippet blev stærkere fastslaaet. Naa, af det oprindelige Lovforslag er der ikke blevet en eneste Bestemmelse tilbage, ikke en Gang Overskriften er den samme. Man kan deraf slutte, at det endogsaa har været vanskeligt for den højtærede Minister fuldt ud at faa Ørenlyd for dette Agitationsforslag — om jeg maa kalde det saa — hos sit eget Parti, for ikke at tale om det radikale Parti, og det er jo ret forstaaeligt i Betragtning af, at Lovforslaget, som jeg har nævnt, gik bort fra det saglige Grundlag, som blev tilvejebragt i 1924 ved Indførelsen af Forsikringsgrundlaget.

Det kunde i denne Forbindelse interessere mig at høre, om den højtærede Socialminister overhovedet har konfereret med Arbejdsdirektøren om det Lovforslag, forinden det blev fremsat. Jeg tror i hvert Fald, at hvis det var sket, var Lovforslaget ogsaa kommet frem til Drøftelse i det Udvalg, der sidder og har saa meget med disse Forhold at gøre, men for Udvalget kom det ganske overraskende, og der var nedlagt Principper deri, som jeg tror, jeg tør sige, at Udvalgets Flertal ikke kunde anerkende. Det forekommer mig, som det ogsaa er sagt i det høje Folketing, at Lovforslaget var noget af et Stykke Kontorarbejde, præget af Ensidighed og Tilfældighed.

Hvad angaar § 1, forekommer det mig ikke, at der ligger særlig vægtige Momenter til Grund for denne. Den Betænkning, som er afgivet i det høje Folketing, viser, at af 67 Kasser er der 51, der overhovedet ikke venter at komme i Vanskeligheder, og den viser, at i Begyndelsen af Januar Maaned var der overhovedet ingen Kasse, som var i økonomiske Vanskeligheder. Indtil Dato, altsaa en 5—6 Uger efter, at disse Indberetninger har fundet Sted, foreligger der for mig i hvert Fald kun Oplysning om, at een Kasse har været i Vanskeligheder, men den har klaret sig igennem ved Laan, saaledes som det ogsaa er oplyst af den højtærede Socialminister i hans Foredrag her i Dag. Men hvad er nu Grunden til, at denne Kasse er kommet i Vanskeligheder? Jeg forstod paa den højtærede

Minister, at selv om Lovforslaget havde været vedtaget, kunde denne Kasse ikke have faaet Støtte efter Loven, og jeg har deraf forstaaet, saaledes som jeg ogsaa har forstaaet af den Udvikling, der er sket i de senere Aar, at denne Kasse ikke har kunnet følge med, netop fordi den ikke har opkrævet tilstrækkeligt store Kontingenter til at modsvare de Krav om Understøttelse, som ifølge Arbejdsløshedskasseloven stilles til den. Det er jo en Betingelse for overhovedet at faa Del i de 400 000 Kr., som foreslaas anvendt, at vedkommende Kasse ikke i de sidste 2 Aar har opkrævet for lidt. Jeg synes, det vilde have været rimeligt, om der forud for dette Lovforslags Behandling havde foreligget en Erklæring fra Arbejdsdirektøren om, hvorvidt han havde henstillet til Kasserne at forøge deres Bidrag, for i større Grad, end Tilfældet er nu, da der ikke foreligger Oplysninger i saa Henseende, at faa klaret, hvilke Kasser der ikke har rettet sig efter eventuelle Henstillinger fra Direktoratet. Men det foreligger der altsaa ingen Oplysninger om, og de Oplysninger, der foreligger fra de andre Kasser, er jo ret summariske. Hvorledes det vil gaa med det, ved jeg ikke, men det forekommer i alt Fald mig, at hvis Kasserne ikke har opkrævet tilstrækkeligt Kontingent, saaledes som det fordres her — og det forekommer mig, at det kunde have været sagt nu —, bør det da i alt Fald ikke være andre Statsborgere, der igennem forøgede Skatter skal bidrage til saadanne Kassers Opretholdelse. Det synes mig at være naturligt, at de selv, naar de vil beholde deres Selvstyre, ogsaa skaffer sig de fornødne Midler dertil — og den højtærede Socialminister har jo anvist Vejen — ved Laan i Banker eller ved Statslaan.

I det hele mener jeg, at naar der nu er gaaet to Aar efter, at Loven er vedtaget, havde der været al mulig Grund til, at Kasserne havde søgt at faa deres forsikringsmæssige Grundlag rettet efter Loven, og det kan jo ikke undre, at der er nogle, der eventuelt vil komme i Vanskeligheder, hvis de ikke har gjort dette. Jeg maa altsaa for mit Vedkommende tage Afstand fra § 1, tage Afstand fra, at der skal ydes ekstraordinært Statstilskud til Kasserne. Jeg mener overhovedet ikke, at den nuværende Situation kan begrunde et saadant ekstraordinært Tilskud, og det vilde, som jeg sagde, svække det rent forsikringsmæssige Grundlag.

Hvad den anden Paragraf angaar, oplyses det, at ca. 7 400 Medlemmer var uden